

Arrest

nr. 225 803 van 6 september 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die volgens hun verklaringen op 24 december 2015 België binnenkwamen samen met hun minderjarig kind H.M., dienden op 28 december 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 16 december 2015 in Griekenland (Eurodac).

1.2. Op 21 december 2018 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden verzoekers bij aangetekende brief van 21 december 2018 ter kennis gebracht.

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van verzoeker, H.G.D., luidt als volgt:

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming werd u door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) gehoord op 27 maart 2018 van 9.10 uur tot 12.30 uur en van 14.58 uur tot 16.39 uur en op 27 juni 2018 van 14.10 uur tot 17 uur. U werd tijdens beide persoonlijke onderhouds bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat, meester Ahmed Sakhi Mir-Baz, was aanwezig gedurende het eerste onderhoud. Tijdens het tweede onderhoud was meester Serge Magundu Makengo, loco meester Ahmed Sakhi Mir-Baz aanwezig."

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Arghan, district Charkh, provincie Logar. U bent Tadjiek van origine. U bent ongeschoold en heeft tot uw vertrek uit Afghanistan gewerkt als schoenmaker in uw dorp. U huwde 22 jaar geleden met F.H. (O.V. (...)), met wie u een zoon heeft, M.H. (O.V. (...)), die 17 jaar oud is.

Op een dag werd u aan de moskee aangesproken door de taliban. Ze nodigden u uit om met hen samen te werken. U vertelde dat u dit niet kon, aangezien uw vrouw hulpbehoevend was en u een jonge zoon had. U voegde er nog aan toe dat u afkomstig bent uit een arme familie. Een jaar later werd u opnieuw aangesproken door de taliban. Ze hadden begrip voor uw situatie en vertelden u dat ze wilden dat deze keer uw zoon zich bij hen zou aansluiten. U weigerde voor een tweede maal hun verzoek en besliste het land te verlaten met uw gezin. Acht tot negen dagen later ontving u tot slot een dreigbrief waarin stond dat u uw zoon binnen de 48 uur moest overleveren aan de taliban, aangezien anders de sharia op uw familie zou worden toegepast. U besloot samen met uw echtgenote en zoon Afghanistan te verlaten. U vertrok op 25 akrib 1394 Afghaanse kalender (16 november 2015 Gregoriaanse kalender) samen met uw echtgenote en zoon uit Afghanistan. Na een reis van veertig dagen vroegen jullie in België internationale bescherming aan op 28 december 2015. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. Ook voor uw zoon vreest u dat hij zal gedood worden indien hij zou terugkeren naar zijn geboorteland.

Ter staving van jullie verzoek om internationale bescherming legt u uw taskara en een brief van de taliban neer. Ook legt u een document neer van een psycholoog in België waarbij uw zoon in behandeling is en een medisch document van uw echtgenote betreffende haar hartproblemen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw twee persoonlijke onderhouds uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie notities CGVS1 H.G.D., d.d. 27/03/2018, p. 2; CGVS2 H.G.D., d.d. 27/06/2018, p. 3) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België. Het verschaffen van duidelijkheid over uw eerdere verblijfplaatsen is echter van wezenlijk belang voor de inschatting van de vrees voor vervolging die u stelt te koesteren. Immers, indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfsituatie voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan, dient immers te worden besloten dat de vervolgingsfeiten, die zich volgens zijn verklaringen in een plaats van eerder verblijf in Afghanistan zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

In casu werd vastgesteld dat er geen geloof wordt gehecht aan uw verblijf in Charkh, provincie Logar tot uw komst naar België.

U verklaart steeds buitenshuis op straat als schoenmaker te hebben gewerkt, van 's morgens tot 's avonds (CGVS1 H.G.D., p. 7). Er mag dan ook worden verwacht dat u ruimschoots op de hoogte zou zijn van de belangrijkste gebeurtenissen, de grootste incidenten en de voornaamste personen die een invloed hadden op de veiligheidssituatie de jaren voor uw vertrek uit Afghanistan, op 25 akrib 1394 Afgaanse kalender, omgerekend 16 november 2015 Gregoriaanse kalender (verklaring DVZ, d.d. 06/04/2016, vraag 31). Niets is echter minder waar.

Vooreerst is het zeer opmerkelijk dat u beweert dat de bewoners van Charkh tijdens de presidentsverkiezingen van 2014, een jaar voor uw vertrek, hun stem nergens in uw district konden uitbrengen. U beweert zelfs dat het niet de bedoeling was dat er in uw district stembureaus opgericht zouden worden, omdat het volledige district in handen is van de opstandelingen (CGVS1 H.G.D., p. 10-11; CGVS2 H.G.D., p. 13). Geconfronteerd met de vaststelling dat er zelfs werd gestemd in Dabar, een dorp door u beschreven als 35/40 minuten wandelen van uw dorp, en in het door u gekende Qala Naw, zegt u dat dit niet mogelijk is en u dat niet heeft gezien (CGVS2 H.G.D., p. 8 & 13). Het betreft hier de presidentsverkiezingen van mei 2014, anderhalf jaar voor uw zogenaamde vertrek uit Charkh. Bovendien toont informatie aan dat er ook in de kliniek van uw eigen dorp een stembureau voorzien was. Er is echter geen informatie beschikbaar of deze geopend was of niet.

Doch is het uiterst frappant dat u verklaart dat er zelfs niet aan gedacht werd om een stembureau in te richten in uw regio en al zeker niet dat er een geopend werd, terwijl de objectieve informatie toegevoegd aan het dossier duidelijk het tegendeel aantoonst.

Opmerkelijk is ook uw uiterst gebrekkige kennis over de personen en groeperingen die de laatste jaren de veiligheidssituatie in uw regio mee hebben bepaald.

U kent weliswaar de naam van uw districtschef, Abdul Khalil Karman, maar meer over deze persoon schijnt u niet te weten. Zo is het niet aannemelijk dat u over deze persoon geen bijkomende informatie kunt geven, terwijl hij enkele jaren de chef van Charkh was (CGVS2 H.G.D., p. 6-7). U weet niet tot welke etnie hij behoort en weet zelfs niet of deze overheidsfunctionaris ooit gewond is geraakt en werd gehospitaliseerd naar aanleiding van een aanslag uitgevoerd door de taliban. Nochtans raakte Abdul Khalil Karman eind 2013 nog gewond toen een mortiergranaat de districtshoofdkantoren raakte in Charkh. U erkent dat er veel aanslagen plaats vonden in uw district, zoals op konvooien, maar dat het districtshuis daarbij ooit beschadigd werd, is u totaal onbekend (CGVS2 H.G.D., p. 7). Geconfronteerd met de vaststelling dat het vreemd is dat u niet weet dat de districtschef gewond geraakte en het districtshoofdkantoor beschadigd werd, zegt u dat het districtscentrum een uur van jullie huis ligt. Er mag echter verwacht worden dat een succesvolle aanval op de hoogste overheidsfunctionaris uit uw district als een lopend vuurtje rond zou zijn gegaan in uw district, en u dus zeker ter oren moet zijn gekomen gezien uw werkzaamheden als schoenmaker op straat. Een andere invloedrijke figuur kent u dan weer helemaal niet. Gevraagd naar de persoon mullah Bashir linkt u deze aan de taliban, terwijl het net om een overheidsfunctionaris gaat die werkzaam was voor de High Peace Council en door de taliban in 2013 in uw district gedood werd op weg naar huis (CGVS2 H.G.D., p. 7-8). Mullah Bashir staat bekend als een invloedrijk persoon uit de provincie Logar en een voorvechter van vrede in uw eigen district. Vreemd dat de naam van deze persoon bij u geen belletje doet rinkelen.

Uw kennis van de verschillende terreurgroepen in Charkh zijn ook niet conform met wat mag worden verwacht van iemand die er tot eind 2014 zou hebben gewoond en gewerkt. Geconfronteerd met het Haqqani-netwerk kunt u deze oppositiegroep weliswaar correct plaatsen, maar het is frappant dat u niet weet dat deze groepering ook in uw eigen district actief was (CGVS2 H.G.D., p. 8). Nochtans werd er in 2013 een commandant gelieerd aan Haqqani samen met twee van zijn kameraden gedood in het door u gekende dorp Qala Naw. De door u gegeven informatie over de passage van IS in uw district strookt evenmin met de objectieve informatie in uw dossier. U beweert namelijk dat strijders van IS slechts eenmaal voet aan de grond hebben gezet in Charkh, toen ze een schrijn in brand hadden gestoken. Nadien vochten ze tegen de taliban en hebben ze uw regio verlaten, zegt u (CGVS2 H.G.D., p. 8-9). De vraag of ze ook de huizen van de inwoners binnen kwamen en bijvoorbeeld tv's vernietigden, beantwoordt u negatief en zegt u dat enkel leden van de taliban de huizen doorzochten (CGVS2 H.G.D., p. 9). Informatie toont echter aan dat leden van IS nog voor ze de schrijn in brand hadden gestoken de huizen van bewoners binnen kwamen om er hun tv's, cassette-recorders, antennes en andere huishoudartikelen te vernietigen. Nog voor ze de schrijn in brand hadden gestoken, was het ook in de hoofdbazaar van Charkh tot een gevecht gekomen tussen de taliban en IS, waarbij de talibancommandant Abdul Ghani gedood werd. Het is verwonderlijk dat u niet gehoord zou hebben van deze gebeurtenissen, noch van een talibancommandant genaamd Abdul Ghani (CGVS2 H.G.D., p. 8-9). Hoewel u op de hoogte bent van de aanval op de bekende schrijn, legt u er toch vreemde verklaringen over af die niet stroken met de informatie in het dossier. Gevraagd naar de naam van de schrijn zegt u dat deze Somaya heet (CGVS2 H.G.D., p. 12), terwijl de media spreken van de Khwaja Ali schrijn. Geconfronteerd met de naam Khwaja Ali beweert u dat dit de tweede benaming van dezelfde schrijn is, wat vreemd klinkt. Wat er ook van zij, het moment van de aanval op een van de meest historische schrijnen van uw regio schat u evenwel foutief in. Gevraagd naar de periode van het jaar dat de schrijn aangevallen werd zegt u het zich niet meer te herinneren of het nu de derde of de vierde maand was omdat uw echtgenote toen ziek was en u naar de kliniek moest (CGVS2 H.G.D., p. 12). In werkelijkheid werd deze schrijn de laatste maand van 1393 in brand gestoken, slechts acht maanden voor uw vertrek uit Charkh. Tot slot laat ook uw kennis over de taliban de laatste jaren voor uw vertrek te wensen over. U heeft het over de taliban die twee meisjesscholen in brand zouden hebben gestoken, acht maanden of een jaar voor uw vertrek (CGVS2 H.G.D., p. 9). Enkel meisjes tot tien of elf jaar zouden naar die scholen kunnen gaan zijn. Oudere meisjes konden al niet meer gaan sinds het tijdperk van de mujahedin zegt u, hun scholen waren lang geleden reeds gesloten. Informatie in het dossier toont echter aan dat de taliban pas vijf maanden voor uw vertrek tientallen meisjesscholen in Charkh en het nabijgelegen Baraki Barak hadden gesloten, waaronder niet enkel lagere scholen, maar ook scholen gericht van graad 6 tot graad 12, voor meisjes dus die tot hun achttiende levensjaar school zouden willen lopen. Op die manier werden in totaal zo'n 3.400 meisjes verbannen van school.

Het is verwonderlijk dat uw kennis over de schoolgaande meisjes tot uw vertrek zo foutief is. Uw bewering dat u verantwoordelijkheden had en genoeg zorgen had, gaat niet op. U werkte als schoenmaker op straat in uw dorp, in een orale cultuur als die van Afghanistan mag worden verwacht dat gebeurtenissen van die grootteorde heel snel verspreid werden onder de bevolking.

Ook uw kennis over de personen die de jaren voor uw vertrek streden voor de taliban laat te wensen over. De schaduwgouverneur van uw district op het moment van uw vertrek, maulwali Asadullah, en zijn politiechef qari Sharif zijn u bijvoorbeeld totaal onbekend, net zoals hun bevriende strijders mullah Muzammil, mullah Rahbar, mullah Ahmad en mullah Fazl (CGVS2 H.G.D., p. 11). Dat u nooit zou hebben gehoord van maulwali Asadullah en qari Sharif is frappant. Wanneer u dan wordt gevraagd zoveel mogelijk informatie te geven over door u genoemde talibs als Sanagul en Bashir, slaagt u er evenmin in meer uitleg te geven (CGVS2 H.G.D., p. 8 & 10). Behalve dat het commandanten zijn, wreedaardig zijn en van alles doen, komt u merkwaardig genoeg niet. De vraag wat de door u genoemde Nasrat specifiek op zijn kerfstok heeft staan, kunt u evenmin gericht beantwoorden (CGVS2 H.G.D., p. 8 & 10). U houdt het zeer algemeen op het organiseren van zelfmoordaanslagen en het communiceren dat buitenlanders ongelovigen zijn. U leefde in de regio waar deze mannen de veiligheidssituatie bepaalden. Verwacht mag worden dat u dan ook wat meer specifieke informatie over hen zou kunnen geven.

Ook op basis van andere grote gebeurtenissen die de laatste jaren voor uw vertrek uit Charkh hebben plaatsgevonden kan worden geconcludeerd dat u zich op dat moment niet in Charkh bevond. Gevraagd naar een incident waarbij op één nacht verschillende burgers om het leven waren gekomen verwijst u zelf naar de aanslag van Daesh op het schrijn, hoewel u niet weet of daar burgers bij omkwamen (CGVS2 H.G.D., p. 8). Nochtans kwamen voor uw vertrek bij een nachtelijke aanval in de door u gekende dorpen als Qala Naw en Shash Qala heel wat burgers om het leven in één nacht. De overheid hield het in hun communicatie op opstandelingen, maar inwoners van die regio's spraken onomwonden dat het om burgerslachtoffers ging. Gevraagd of u weet hebt van incidenten in Shash Qala kunt u echter enkel zeggen dat de taliban er ooit een meisjesschool in brand hebben gestoken, meer niet (CGVS1 H.G.D., p. 9 & 10). Enkele maanden voordien stierven er nochtans zes strijders en hun commandant toen hun eigen zelfmoordvest ontplofte bij de voorbereiding van hun aanslag. Vreemd dat u deze incidenten niet linkt aan Shash Qala, wanneer daarnaar wordt gepeild. U weet zelfs ook niet of er ooit veel talibs omgekomen zijn bij één grote operatie in uw district (CGVS2 H.G.D., p. 10). Het enige dat u zich herinnert over zo'n incident is een van tien jaar geleden, in het nabijgelegen district Baraki Barak.

Opmerkelijk is ook dat u negatief antwoord op de vraag of er ooit buitenlanders gedood en gevangen genomen zijn in Charkh (CGVS2 H.G.D., p. 8). In 2010, vijf jaar voor uw vertrek, raakten echter twee Amerikaanse soldaten vermist in uw regio, waarbij al snel het levenloze lichaam van één ervan gevonden werd in uw district. De internationale coalitie verspreidde ook onmiddellijk flyers en organiseerden een grote zoekactie om hun verdwenen soldaten te vinden. Het is frappant dat u dit allemaal niet zou gehoord hebben, indien u er daadwerkelijk zou hebben gewoond op dat moment (CGVS2 H.G.D., p. 8). Evenmin heeft u weet van de dood van een vertaler van de buitenlandse troepen, toen hij samen met vier soldaten van het Afghaanse leger gedood werd een viertal jaar voor uw vertrek uit Afghanistan. Deze personen kwamen om tijdens een explosie op hun checkpost. De toenmalige districtchef Abdul Ghayas Malakzai zegt u evenmin iets (CGVS2 H.G.D., p. 8 & 11).

Ook tekenend voor uw gebrekkige kennis over de recente gebeurtenissen in Charkh is uw verklaring dat de laatste grote overstroming dateert van maar liefst twaalf jaar geleden. U benadrukt dat er nadien geen grote overstroming meer zou hebben plaatsgevonden (CGVS2 H.G.D., p. 11). Geconfronteerd met de objectieve informatie die werd toegevoegd aan het dossier waaruit blijkt dat er in 2011, dus amper vier jaar voor uw vertrek of zeven jaar voor uw persoonlijk onderhoud, nog een overstroming heeft plaatsgevonden waarvan uw district Charkh een van de grootste getroffen regio's was, zegt u dat u ongeveer twaalf jaar had gezegd. Vanzelfsprekend is dit niet ernstig. Ook over het moment van deze overstroming legt u foutieve verklaringen af. U beweert dat deze overstroming, ook al zegt u het niet te weten, wellicht in de herfst of winter plaats moet gevonden hebben wanneer het weer koud is (CGVS2 H.G.D., p. 12). In werkelijkheid werden in augustus, in de zomer dus, de vruchtdragende velden vernietigd.

Uit wat voorafgaat blijkt dat u uw beweerde verblijf in de stad Arghan, gelegen in het district Charkh van de provincie Logar niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die u er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht uit Afghanistan.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van u noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet betwist dat u over de Afghaanse nationaliteit beschikt en oorspronkelijk afkomstig bent uit Charkh, noch dat u daar ooit woonachtig bent geweest. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland) en doorheen hun levensloop op duurzame wijze in meerdere regio's van Afghanistan hebben verbleven. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is (zie EASO Country of Origin Information Report – Afghanistan Security Situation – Update – mei 2018), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afghaanse nationaliteit of de algemene situatie in uw oorspronkelijke regio van herkomst, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

De nood aan subsidiaire bescherming moet immers in de eerste plaats getoetst worden aan de meest recente plaats van waar u voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan feitelijk en duurzaam verbleven heeft, en dus niet ten aanzien van de plaats(en) waar u ooit in het verleden verbleven heeft, maar waar u (al dan niet op vrijwillige basis) de banden mee verbroken heeft. Immers, indien blijkt dat u vóór uw vertrek uit Afghanistan geruime tijd in een andere regio dan uw oorspronkelijke regio van herkomst verbleven heeft, zich er gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend, dan dient deze regio bestempeld te worden als de relevante regio van herkomst die het ijkpunt moet vormen bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Er kan in voorkomend geval immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat deze regio, en niet uw geboorteregio, uw regio van bestemming zal zijn bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan (zie EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/ EU)- A judicial Analysis- december 2014, pag. 25-26; EASO Country Guidance – Common Analysis: Afghanistan, pag. 98, voetnoot 57). Bovendien bent u er hoe dan ook toe gehouden om duidelijkheid te verschaffen over uw opeenvolgende verblijfplaatsen binnen Afghanistan, zelfs al betreft het plaatsen waar u niet noodzakelijk op een duurzame wijze verbleven heeft, dit opdat het CGVS minstens op correcte en betrouwbare wijze kan bepalen of één van deze plaatsen van eerder verblijf in uw hoofde desgevallend als een veilig, toegankelijk en redelijk intern vestigingsalternatief kan worden aangemerkt. Het spreekt dan ook voor zich dat al uw eerdere verblijfplaats(en) vóór uw beweerde vertrek uit Afghanistan, en de omstandigheden waarin u er verbleven heeft wezenlijke aspecten betreffen bij het beantwoorden van de vraag of u een nood aan subsidiaire bescherming kan doen gelden.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS1 H.G.D., d.d. 27/03/2018; CGVS2 H.G.D., d.d. 27/06/2018 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten. U werd tijdens het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf in Afghanistan. U werd niet alleen duidelijk geïnformeerd met betrekking tot de elementen die het CGVS relevant en van doorslaggevend belang acht bij de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming, maar ook met betrekking tot uw rechten én uw plichten in dit verband. Er werd uitdrukkelijk beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u vóór uw vertrek uit Afghanistan werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt. U blijft echter bij uw verklaringen en zegt dat alles wat u verteld heeft op ware feiten gebaseerd is (CGVS2 H.G.D., p. 13).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u vóór uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw plaatsen van eerder verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u een nood heeft aan subsidiaire bescherming. Rekening houdend met de hierboven geschetste Afghaanse context, en de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt dat u tot uw beweerde datum van vertrek in Charkh heeft verbleven, kan er namelijk van uitgegaan worden dat u elders, hetzij in Afghanistan, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden. Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in art. 48/4, § 2 onder c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw (opeenvolgende) verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.

Documenten ter ondersteuning van een asielaanvraag kunnen enkel als bewijs worden aanvaard, indien ze dienen ter ondersteuning van waarschijnlijke en coherente verklaringen. Uw taskara werd uitgegeven in 1387 (2008) en kan enkel als bewijs dienen voor uw identiteit en uw afkomst maar geeft geen zicht op uw verblijfplaatsen en levensomstandigheden de jaren vóór uw vertrek naar België (CGVS2 H.G.D., p. 13). Wat betreft de dreigbrief van de taliban dient er opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd) blijkt dat valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in uw land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn. Hierdoor hebben Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van de verklaringen van een Afghaanse asielzoeker. Het psychologisch attest van uw zoon en het medisch attest van uw echtgenote zeggen zeggen over jullie herkomst uit Afghanistan. Daarbij dient te worden vermeld dat ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure.

Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er voor de asielaanvraag van uw echtgenote H.F. (O.V. (...)) eveneens wordt overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van verzoekster, H.F., luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 28/12/2015

Overdracht CGVS: 12/04/2016

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming werd u door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) gehoord op 27 maart 2018 van 14.06 uur tot 14.55 uur en op 27 juni 2018 van 17.14 uur tot 18 uur. U werd tijdens beide persoonlijke onderhouds bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat, meester Ahmed Sakhi Mir-Baz, was aanwezig gedurende het eerste onderhoud. Tijdens het tweede onderhoud was meester Serge Magundu Makengo, loco meester Ahmed Sakhi Mir-Baz aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Arghan, district Charkh, provincie Logar. U bent Tadjiek van origine. U bent ongeschoold. U huwde 22 jaar geleden met H.G.D. (O.V. (...)), met wie u een zoon heeft, M.H. (O.V. (...)), die 17 jaar oud is.

Op een dag werd uw echtgenoot aan de moskee aangesproken door de taliban. Ze nodigden hem uit om met hen samen te werken. Hij vertelde dat hij dit niet kon, aangezien u hulpbehoevend was en hij een jonge zoon had waar hij zorg voor moest dragen. Hij voegde er nog aan toe dat hij afkomstig was uit een arme familie. Een jaar later werd hij opnieuw aangesproken door de taliban. Ze hadden begrip voor zijn situatie en vertelden hem dat ze wilden dat zijn zoon zich bij hen zou aansluiten. Hij weigerde voor een tweede maal hun verzoek. Uw echtgenoot ontving eveneens een dreigbrief. Hierin stond dat hij zijn zoon binnen de 48 uur moest overleveren aan de taliban, aangezien anders de sharia op zijn familie zou worden toegepast. Uw echtgenoot besloot daarop met u en uw zoon Afghanistan onmiddellijk te verlaten. U vertrok op 25 akrib 1394 Afghaanse kalender (16 november 2015 Gregoriaanse kalender) samen met uw echtgenoot en zoon uit Afghanistan. Na een reis van veertig dagen vroegen jullie in België internationale bescherming aan op 28 december 2015.

Ter staving van jullie verzoek om internationale bescherming legt uw echtgenoot zijn taskara neer en een brief van de taliban. Ook legt hij een document neer van een psycholoog in België waarbij uw zoon in behandeling is en een Belgisch medisch document betreffende uw hartproblemen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft uw verklaring een hartpatiënt te zijn, dat u staft met een medisch attest, moet er immers op worden gewezen dat deze medische problematiek niet van die aard is om aan te tonen dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig steunt op de motieven die door uw echtgenoot H.G.D. (...), ter zake werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt:

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw twee persoonlijke onderhouds uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie notities CGVS1 H.G.D., d.d. 27/03/2018, p. 2; CGVS2 H.G.D., d.d. 27/06/2018, p. 3) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België. Het verschaffen van duidelijkheid over uw eerdere verblijfplaatsen is echter van wezenlijk belang voor de inschatting van de vrees voor vervolging die u stelt te koesteren. Immers, indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfsituatie voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan, dient immers te worden besloten dat de vervolgingsfeiten, die zich volgens zijn verklaringen in een plaats van eerder verblijf in Afghanistan zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

In casu werd vastgesteld dat er geen geloof wordt gehecht aan uw verblijf in Charkh, provincie Logar tot uw komst naar België.

U verklaart steeds buitenshuis op straat als schoenmaker te hebben gewerkt, van 's morgens tot 's avonds (CGVS1 H.G.D., p. 7). Er mag dan ook worden verwacht dat u ruimschoots op de hoogte zou zijn van de belangrijkste gebeurtenissen, de grootste incidenten en de voornaamste personen die een invloed hadden op de veiligheidssituatie de jaren voor uw vertrek uit Afghanistan, op 25 akrib 1394 Afghaanse kalender, omgerekend 16 november 2015 Gregoriaanse kalender (verklaring DVZ, d.d. 06/04/2016, vraag 31). Niets is echter minder waar.

Vooreerst is het zeer opmerkelijk dat u beweert dat de bewoners van Charkh tijdens de presidentsverkiezingen van 2014, een jaar voor uw vertrek, hun stem nergens in uw district konden uitbrengen. U beweert zelfs dat het niet de bedoeling was dat er in uw district stembureaus opgericht zouden worden, omdat het volledige district in handen is van de opstandelingen (CGVS1 H.G.D., p. 10-11; CGVS2 H.G.D., p. 13). Geconfronteerd met de vaststelling dat er zelfs werd gestemd in Dabar, een dorp door u beschreven als 35/40 minuten wandelen van uw dorp, en in het door u gekende Qala Naw, zegt u dat dit niet mogelijk is en u dat niet heeft gezien (CGVS2 H.G.D., p. 8 & 13). Het betreft hier de presidentsverkiezingen van mei 2014, anderhalf jaar voor uw zogenaamde vertrek uit Charkh. Bovendien toont informatie aan dat er ook in de kliniek van uw eigen dorp een stembureau voorzien was. Er is echter geen informatie beschikbaar of deze geopend was of niet. Doch is het uiterst frappant dat u verklaart dat er zelfs niet aan gedacht werd om een stembureau in te richten in uw regio en al zeker niet dat er een geopend werd, terwijl de objectieve informatie toegevoegd aan het dossier duidelijk het tegendeel aantoont.

Opmerkelijk is ook uw uiterst gebrekkige kennis over de personen en groeperingen die de laatste jaren de veiligheidssituatie in uw regio mee hebben bepaald.

U kent weliswaar de naam van uw districtschef, Abdul Khalil Karman, maar meer over deze persoon schijnt u niet te weten. Zo is het niet aannemelijk dat u over deze persoon geen bijkomende informatie kunt geven, terwijl hij enkele jaren de chef van Charkh was (CGVS2 H.G.D., p. 6-7). U weet niet tot welke etnie hij behoort en weet zelfs niet of deze overheidsfunctionaris ooit gewond is geraakt en werd gehospitaliseerd naar aanleiding van een aanslag uitgevoerd door de taliban. Nochtans raakte Abdul Khalil Karman eind 2013 nog gewond toen een mortiergranaat de districtshoofdkantoren raakten in Charkh. U erkent dat er veel aanslagen plaats vonden in uw district, zoals op konvooien, maar dat het districtshuis daarbij ooit beschadigd werd, is u totaal onbekend (CGVS2 H.G.D., p. 7). Geconfronteerd met de vaststelling dat het vreemd is dat u niet weet dat de districtschef gewond geraakte en het districtshoofdkantoor beschadigd werd, zegt u dat het districtscentrum een uur van jullie huis ligt. Er mag echter verwacht worden dat een succesvolle aanval op de hoogste overheidsfunctionaris uit uw district als een lopend vuurtje rond zou zijn gegaan in uw district, en u dus zeker ter oren moet zijn gekomen gezien uw werkzaamheden als schoenmaker op straat. Een andere invloedrijke figuur kent u dan weer helemaal niet. Gevraagd naar de persoon mullah Bashir linkt u deze aan de taliban, terwijl het net om een overheidsfunctionaris gaat die werkzaam was voor de High Peace Council en door de taliban in 2013 in uw district gedood werd op weg naar huis (CGVS2 H.G.D., p. 7-8). Mullah Bashir staat bekend als een invloedrijk persoon uit de provincie Logar en een voorvechter van vrede in uw eigen district. Vreemd dat de naam van deze persoon bij u geen belletje doet rinkelen.

Uw kennis van de verschillende terreurgroepen in Charkh zijn ook niet conform met wat mag worden verwacht van iemand die er tot eind 2014 zou hebben gewoond en gewerkt. Geconfronteerd met het Haqqani-netwerk kunt u deze oppositiegroep weliswaar correct plaatsen, maar het is frappant dat u niet weet dat deze groepering ook in uw eigen district actief was (CGVS2 H.G.D., p. 8). Nochtans werd er in 2013 een commandant gelieerd aan Haqqani samen met twee van zijn kameraden gedood in het door u gekende dorp Qala Naw.

De door u gegeven informatie over de passage van IS in uw district strookt evenmin met de objectieve informatie in uw dossier. U beweert namelijk dat strijders van IS slechts eenmaal voet aan de grond hebben gezet in Charkh, toen ze een schrijn in brand hadden gestoken. Nadien vochten ze tegen de taliban en hebben ze uw regio verlaten, zegt u (CGVS2 H.G.D., p. 8-9). De vraag of ze ook de huizen van de inwoners binnen kwamen en bijvoorbeeld tv's vernietigden, beantwoordt u negatief en zegt u dat enkel leden van de taliban de huizen doorzochten (CGVS2 H.G.D., p. 9). Informatie toont echter aan dat leden van IS nog voor ze de schrijn in brand hadden gestoken de huizen van bewoners binnen kwamen om er hun tv's, cassette recorders, antennes en andere huishoudartikelen te vernietigen. Nog voor ze de schrijn in brand hadden gestoken, was het ook in de hoofdbazaar van Charkh tot een gevecht gekomen tussen de taliban en IS, waarbij de talibancommandant Abdul Ghani gedood werd. Het is verwonderlijk dat u niet gehoord zou hebben van deze gebeurtenissen, noch van een talibancommandant genaamd Abdul Ghani (CGVS2 H.G.D., p. 8-9). Hoewel u op de hoogte bent van de aanval op de bekende schrijn, legt u er toch vreemde verklaringen over af die niet stroken met de informatie in het dossier. Gevraagd naar de naam van de schrijn zegt u dat deze Somaya heet (CGVS2 H.G.D., p. 12), terwijl de media spreken van de Khwaja Ali schrijn. Geconfronteerd met de naam Khwaja Ali beweert u dat dit de tweede benaming van dezelfde schrijn is, wat vreemd klinkt. Wat er ook van zij, het moment van de aanval op een van de meest historische schrijnen van uw regio schat u evenwel foutief in. Gevraagd naar de periode van het jaar dat de schrijn aangevallen werd zegt u het zich niet meer te herinneren of het nu de derde of de vierde maand was omdat uw echtgenote toen ziek was en u naar de kliniek moest (CGVS2 H.G.D., p. 12). In werkelijkheid werd deze schrijn de laatste maand van 1393 in brand gestoken, slechts acht maanden voor uw vertrek uit Charkh. Tot slot laat ook uw kennis over de taliban de laatste jaren voor uw vertrek te wensen over. U heeft het over de taliban die twee meisjesscholen in brand zouden hebben gestoken, acht maanden of een jaar voor uw vertrek (CGVS2 H.G.D., p. 9). Enkel meisjes tot tien of elf jaar zouden naar die scholen kunnen gaan zijn. Oudere meisjes konden al niet meer gaan sinds het tijdperk van de mujahedin zegt u, hun scholen waren lang geleden reeds gesloten. Informatie in het dossier toont echter aan dat de taliban pas vijf maanden voor uw vertrek tientallen meisjesscholen in Charkh en het nabijgelegen Baraki Barak hadden gesloten, waaronder niet enkel lagere scholen, maar ook scholen gericht van graad 6 tot graad 12, voor meisjes dus die tot hun achttiende levensjaar school zouden willen lopen. Op die manier werden in totaal zo'n 3.400 meisjes verbannen van school. Het is verwonderlijk dat uw kennis over de schoolgaande meisjes tot uw vertrek zo foutief is. Uw bewering dat u verantwoordelijkheden had en genoeg zorgen had, gaat niet op. U werkte als schoenmaker op straat in uw dorp, in een orale cultuur als die van Afghanistan mag worden verwacht dat gebeurtenissen van die grootte orde heel snel verspreid werden onder de bevolking.

Ook uw kennis over de personen die de jaren voor uw vertrek streden voor de taliban laat te wensen over. De schaduwgouverneur van uw district op het moment van uw vertrek, maulwali Asadullah, en zijn politiechef qari Sharif zijn u bijvoorbeeld totaal onbekend, net zoals hun bevriende strijders mullah Muzammil, mullah Rahbar, mullah Ahmad en mullah Fazl (CGVS2 H.G.D., p. 11). Dat u nooit zou hebben gehoord van maulwali Asadullah en qari Sharif is frappant. Wanneer u dan wordt gevraagd zoveel mogelijk informatie te geven over door u genoemde talibs als Sanagul en Bashir, slaagt u er evenmin in meer uitleg te geven (CGVS2 H.G.D., p. 8 & 10). Behalve dat het commandanten zijn, wreedaardig zijn en van alles doen, komt u merkwaardig genoeg niet. De vraag wat de door u genoemde Nasrat specifiek op zijn kerfstok heeft staan, kunt u evenmin gericht beantwoorden (CGVS2 H.G.D., p. 8 & 10). U houdt het zeer algemeen op het organiseren van zelfmoordaanslagen en het communiceren dat buitenlanders ongelovigen zijn. U leefde in de regio waar deze mannen de veiligheidssituatie bepaalden. Verwacht mag worden dat u dan ook wat meer specifieke informatie over hen zou kunnen geven.

Ook op basis van andere grote gebeurtenissen die de laatste jaren voor uw vertrek uit Charkh hebben plaatsgevonden kan worden geconcludeerd dat u zich op dat moment niet in Charkh bevond. Gevraagd naar een incident waarbij op één nacht verschillende burgers om het leven waren gekomen verwijst u zelf naar de aanslag van Daesh op het schrijn, hoewel u niet weet of daar burgers bij omkwamen (CGVS2 H.G.D., p. 8). Nochtans kwamen voor uw vertrek bij een nachtelijke aanval in de door u gekende dorpen als Qala Naw en Shash Qala heel wat burgers om het leven in één nacht. De overheid hield het in hun communicatie op opstandelingen, maar inwoners van die regio's spraken onomwonden dat het om burgerslachtoffers ging. Gevraagd of u weet hebt van incidenten in Shash Qala kunt u echter enkel zeggen dat de taliban er ooit een meisjesschool in brand hebben gestoken, meer niet (CGVS1 H.G.D., p. 9 & 10). Enkele maanden voordien stierven er nochtans zes strijders en hun commandant toen hun eigen zelfmoordvest ontplofte bij de voorbereiding van hun aanslag. Vreemd dat u deze incidenten niet linkt aan Shash Qala, wanneer daarnaar wordt gepeild.

U weet zelfs ook niet of er ooit veel talibs omgekomen zijn bij één grote operatie in uw district (CGVS2 H.G.D., p. 10). Het enige dat u zich herinnert over zo'n incident is een van tien jaar geleden, in het nabijgelegen district Baraki Barak.

Opmerkelijk is ook dat u negatief antwoord op de vraag of er ooit buitenlanders gedood en gevangen genomen zijn in Charkh (CGVS2 H.G.D., p. 8). In 2010, vijf jaar voor uw vertrek, raakten echter twee Amerikaanse soldaten vermist in uw regio, waarbij al snel het levenloze lichaam van één ervan gevonden werd in uw district. De internationale coalitie verspreidde ook onmiddellijk flyers en organiseerden een grote zoekactie om hun verdwenen soldaten te vinden. Het is frappant dat u dit allemaal niet zou gehoord hebben, indien u er daadwerkelijk zou hebben gewoond op dat moment (CGVS2 H.G.D., p. 8). Evenmin heeft u weet van de dood van een vertaler van de buitenlandse troepen, toen hij samen met vier soldaten van het Afghaanse leger gedood werd een viertal jaar voor uw vertrek uit Afghanistan. Deze personen kwamen om tijdens een explosie op hun checkpost. De toenmalige districtchef Abdul Ghayas Malakzai zegt u evenmin iets (CGVS2 H.G.D., p. 8 & 11).

Ook tekenend voor uw gebrekkige kennis over de recente gebeurtenissen in Charkh is uw verklaring dat de laatste grote overstroming dateert van maar liefst twaalf jaar geleden. U benadrukt dat er nadien geen grote overstroming meer zou hebben plaatsgevonden (CGVS2 H.G.D., p. 11). Geconfronteerd met de objectieve informatie die werd toegevoegd aan het dossier waaruit blijkt dat er in 2011, dus amper vier jaar voor uw vertrek of zeven jaar voor uw persoonlijk onderhoud, nog een overstroming heeft plaatsgevonden waarvan uw district Charkh een van de grootst getroffen regio's was, zegt u dat u ongeveer twaalf jaar had gezegd. Vanzelfsprekend is dit niet ernstig. Ook over het moment van deze overstroming legt u foutieve verklaringen af. U beweert dat deze overstroming, ook al zegt u het niet te weten, wellicht in de herfst of winter plaats moet gevonden hebben wanneer het weer koud is (CGVS2 H.G.D., p. 12). In werkelijkheid werden in augustus, in de zomer dus, de vruchtdragende velden vernietigd.

Uit wat voorafgaat blijkt dat u uw beweerde verblijf in de stad Arghan, gelegen in het district Charkh van de provincie Logar niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die u er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht uit Afghanistan. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van u noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet betwist dat u over de Afghaanse nationaliteit beschikt en oorspronkelijk afkomstig bent uit Charkh, noch dat u daar ooit woonachtig bent geweest. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland) en doorheen hun levensloop op duurzame wijze in meerdere regio's van Afghanistan hebben verbleven. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is (zie EASO Country of Origin Information Report – Afghanistan Security Situation – Update – mei 2018), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afghaanse nationaliteit of de algemene situatie in uw oorspronkelijke regio van herkomst, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523).

U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

De nood aan subsidiaire bescherming moet immers in de eerste plaats getoetst worden aan de meest recente plaats van waar u voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan feitelijk en duurzaam verbleven heeft, en dus niet ten aanzien van de plaats(en) waar u ooit in het verleden verbleven heeft, maar waar u (al dan niet op vrijwillige basis) de banden mee verbroken heeft. Immers, indien blijkt dat u vóór uw vertrek uit Afghanistan geruime tijd in een andere regio dan uw oorspronkelijke regio van herkomst verbleven heeft, zich er gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend, dan dient deze regio bestempeld te worden als de relevante regio van herkomst die het ijkpunt moet vormen bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Er kan in voorkomend geval immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat deze regio, en niet uw geboorteregio, uw regio van bestemming zal zijn bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan (zie EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/ EU)- A Judicial Analysis- december 2014, pag. 25-26; EASO Country Guidance – Common Analysis: Afghanistan, pag. 98, voetnoot 57). Bovendien bent u er hoe dan ook toe gehouden om duidelijkheid te verschaffen over uw opeenvolgende verblijfplaatsen binnen Afghanistan, zelfs al betreft het plaatsen waar u niet noodzakelijk op een duurzame wijze verbleven heeft, dit opdat het CGVS minstens op correcte en betrouwbare wijze kan bepalen of één van deze plaatsen van eerder verblijf in uw hoofde desgevallend als een veilig, toegankelijk en redelijk intern vestigingsalternatief kan worden aangemerkt. Het spreekt dan ook voor zich dat al uw eerdere verblijfplaats(en) vóór uw beweerde vertrek uit Afghanistan, en de omstandigheden waarin u er verbleven heeft wezenlijke aspecten betreffen bij het beantwoorden van de vraag of u een nood aan subsidiaire bescherming kan doen gelden.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS1 H.G.D., d.d. 27/03/2018; CGVS2 H.G.D., d.d. 27/06/2018 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten. U werd tijdens het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf in Afghanistan. U werd niet alleen duidelijk geïnformeerd met betrekking tot de elementen die het CGVS relevant en van doorslaggevend belang acht bij de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming, maar ook met betrekking tot uw rechten én uw plichten in dit verband. Er werd uitdrukkelijk beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u vóór uw vertrek uit Afghanistan werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt. U blijft echter bij uw verklaringen en zegt dat alles wat u verteld heeft op ware feiten gebaseerd is (CGVS2 H.G.D., p. 13).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u vóór uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw plaatsen van eerder verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u een nood heeft aan subsidiaire bescherming. Rekening houdend met de hierboven geschetste Afghaanse context, en de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt dat u tot uw beweerde datum van vertrek in Charkh heeft verbleven, kan er namelijk van uitgegaan worden dat u elders, hetzij in Afghanistan, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden. Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in art. 48/4, § 2 onder c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw (opeenvolgende) verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.

Documenten ter ondersteuning van een asielaanvraag kunnen enkel als bewijs worden aanvaard, indien ze dienen ter ondersteuning van waarschijnlijke en coherente verklaringen. Uw taskara werd uitgegeven in 1387 (2008) en kan enkel als bewijs dienen voor uw identiteit en uw afkomst maar geeft geen zicht op uw verblijfplaatsen en levensomstandigheden de jaren vóór uw vertrek naar België (CGVS2 H.G.D., p. 13). Wat betreft de dreigbrief van de taliban dient er opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd) blijkt dat valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in uw land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn. Hierdoor hebben Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van de verklaringen van een Afghaanse asielzoeker. Het psychologisch attest van uw zoon en het medisch attest van uw echtgenote zeggen zeggen over jullie herkomst uit Afghanistan. Daarbij dient te worden vermeld dat ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er voor de asielaanvraag van uw echtgenote H.F. (O.V. (...)) eveneens wordt overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Na het voorgaande kan er ook wat u betreft besloten worden tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren twee middelen aan.

- In een eerste middel voeren verzoekers een schending aan van de volgende bepalingen:*

"Schending van artikel 1A van het Verdrag van Genève; Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;

Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Schending artikel 3 EVRM juncto Schending artikel 48/4,§2, b van de vreemdelingenwet JUNTO schending van artikel 48/5, § 3 Vw".

Zij bespreken het begrip “vluchteling”, zoals gedefinieerd in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en passen de elementen van deze definitie toe. Verzoekers voeren aan dat zij vervolging vrezen door de taliban. Zij voeren aan dat zij bescherming van de Afghaanse autoriteiten niet kunnen inroepen.

- In een tweede middel voeren verzoekers een schending aan van de volgende bepalingen:

“Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto schending van gelijkheidsbeginsel juncto Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel”.

Verzoekers voeren aan dat bepaalde elementen van de notities van het persoonlijk onderhoud in strijd zijn met hun verklaringen. Zij benadrukken dat zij bij de commissaris-generaal een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud hebben opgevraagd (verzoekschrift, stuk 2), om te controleren of de desbetreffende tolk hun verklaringen correct vertaald heeft. Verzoekers hebben deze kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud echter pas mogen ontvangen op 15 januari 2019, 24 dagen nadat de bestreden beslissingen werden genomen. Zij menen dan ook dat er geen sprake is van een zorgvuldig onderzoek en dat *“in z’n geval geen sprake kan zijn van een eerlijk proces of procedure”*.

Verzoekers voeren verder aan dat bij het nemen van de bestreden beslissingen geen rekening werd gehouden met de medische toestand van verzoekster. Zij verwijzen naar paragraaf 199 van het *“Handbook van UNHCR”* en menen dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om hen het voordeel van de twijfel te verlenen. Verzoekers benadrukken verder dat zij laaggeschoold en ziek zijn.

Verzoekers wijzen er verder op dat in hun district niemand ging stemmen omdat zij bang waren gedood te worden. Het feit dat in bepaalde dorpen wel gestemd werd, zoals blijkt uit de in het administratief dossier beschikbare landeninformatie, vormt geen reden om het voorgehouden verblijf van verzoekers in het district Chark in de provincie Logar in Afghanistan tot aan hun vertrek naar België in twijfel te trekken. Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk immers dat hij dit niet gezien heeft. Verzoekers voeren dan ook aan dat *“[v]erzoeker heeft verteld wat hij gezien heeft. Het is niet redelijk van hem te verwachten wat zich in andere dorpen voorgedaan heeft”*.

Vervolgens voeren verzoekers aan als volgt:

“Verweerster neemt verzoeker kwalijk omdat hij de laatste grote overstroming plaatste 12 jaar geleden plaatste. Verzoeker meent dat hij duidelijk gezegd heeft dat de periode niet exact kon zeggen.

Een van de grote overstroming die hij onthoudt was 12 jaar geleden. Verzoekers meent dat de tolk hem gezegd heeft het grootste overstroming ooit in zijn regio .

Het woord ‘grootste’ wordt uitdrukkelijk aan hem gezegd.

In het gehoorverslag staat dit woord niet vermeld.

Verzoeker gaat nu niet een per een naar het gehoorverslag verwijzen en fouten verbeteren.

Verzoekers rechten zijn geschonden door niet in het bezit gesteld te worden van een kopie van het gehoorverslag.

Verzoekers weten nu niet wat de waarde van een postfactum, door het toedoen van verweerster, verbetering kan zijn.

Verzoekers hebben geen vertrouwen aan de tolk nadat ze deze beslissing gelezen hebben en ze menen dat ze nogmaals moeten gehoord worden door verweerster.

Verweerster moet dan aan verzoekers de kans geven om een kopie van hun gehoorverslag te lezen en eventueel opmerkingen formuleren.”

Verzoekers menen verder dat het *“niet ernstig”* is om verzoeker kwalijk te nemen dat hij niet op de hoogte is van de ontvoering en moord op twee Amerikaanse soldaten, gelet op zijn herkomst uit de provincie Logar, *“waar duizenden Amerikanen aanwezig waren en dagelijks gevechten plaatsvond.”*

Het is tevens *“niet correct”* om van verzoeker te verwachten dat hij op de hoogte is van de dood van talibanleden in zijn provincie, omdat *“In Logar komt dagelijks tientallen taliban en mensen van het Logar om het leven. Het doodgaan van taliban of van de soldaten van het leger is geen aandacht trekkend nieuws meer gezien het dat dagelijks zich voordoet en dit in de loop van meer dan 12 jaar plaats vindt. Hoe kan verzoeker dergelijke informatie kennen?”*.

Wat de motivering in de bestreden beslissingen over verzoekers lacunaire kennis inzake de verschillende terreurgroepen in zijn regio van herkomst betreft, vragen verzoekers zich eveneens af *“[h]oe kan verzoeker dit weten? Hij is geen medewerker van het Afghaanse overheid maar een gewone burger die schonen repatrieerde”*.

Verzoekers voeren dan ook aan dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om rekening te houden met de *“meerdere correcte antwoorden”* die verzoekers gaven over hun herkomst.

Wat de medische problemen van verzoekster en hun zoon betreft, voeren verzoekers aan dat *“Langs ene kant stelt verweerster dat ze in ongewisse verkeert over de toekenning van de sub beschermingsstatus en langs andere kant stelt dat de medische problemen niet onder artikel 48/4 vv valt.*

Verzoeker kunnen het niet volgen.”

Zij verwijzen tevens naar rechtspraak van de Raad (RvV 29 juni 2018, nr. 206 303) waarin werd geoordeeld dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening had gehouden met de gezondheidssituatie van verzoeker bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief.

Verzoekers lichten nog toe dat:

“Verweerder heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom:

Verweerster geen rekening gehouden met het profiel van verzoekers

Ze niet in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, b en c van de Vreemdelingenwet.

Een dergelijke handelwijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat dit middel gegrond is.

Schending van artikel 3 EVRM juncto schending van artikel 48/4, §2, b en c van de vreemdelingenwet:

Verweerster heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoekers niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B – grond.

Hierbij wensen verzoekers te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de ‘sliding scale’:

“Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”.

Verzoekers hebben deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door de bovenvermelde redenen (getogen te zijn in Iran) en ook door hun deelneming in de actie van Afghanen in kerk te Brussel. Ze zijn van oordeel dat ze in ondergeschikte orde in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire bescherming.”

Verzoekers menen voorts dat de situatie in Afghanistan nergens meer veilig is en verwijzen naar enkele persberichten over veiligheidsincidenten in Kabul en citeren uit informatie over de situatie van terugkeerders in Afghanistan van UNHCR, IRIN, Oxfam, RDC en Amnesty International. Zij voeren hierbij nog aan dat *“in dit rapport staat dat noch Kaboel noch Herat veilig is voor de burger. Als deze steden niet veilig zijn hoe kan Mazar veilig zijn. Vooral wanneer verzoekers man/vader een aanhanger is van de Hezbi Islami!!!!”*

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegen verzoekers volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- de *“Aanvraag: kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud op basis van artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet”* in hoofde van verzoekers van 27 juni 2018 (stuk 2);
- mails van het CGVS van 15 januari 2019 waaruit blijkt dat de kopieën van de notities van het persoonlijk onderhoud worden overgemaakt (stuk 3).

2.1.3. In een aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting voegen verzoekers volgende stukken bij:

- een medisch attest in hoofde van verzoekster van 31 oktober 2018;
- een psychologisch attest van M. Kahan van 5 maart 2019 in hoofde van verzoekers en hun zoon;
- een psychologisch attest van M. Kahan van 22 februari 2018 in hoofde van verzoekers' zoon;
- een medisch attest in hoofde van verzoekers' zoon van 26 september 2017.

De Raad merkt op dat een psychologisch attest van M. Kahan van 22 februari 2018 in hoofde van verzoekers' zoon reeds werd overgemaakt en zich in het administratief dossier bevindt (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 22, nr. 3).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekers al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoekers kunnen worden gevolgd dat uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal hen de kopieën van de notities van het tweede persoonlijk onderhoud pas overmaakte op 14 januari 2019 en dus vijftientig dagen na het nemen van de bestreden beslissingen op 21 december 2018, in tegenstrijd met artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt echter op dat dit gegeven de rechtsgeldigheid van de bestreden beslissingen niet aantast, nu verzoekers in het kader van onderhavig beroep zich in de mogelijkheid bevonden om hun opmerkingen over de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud kenbaar te maken. Zoals uit onderstaande zal blijken, tonen verzoekers niet *in concreto* aan welke nadelige gevolgen deze handelswijze voor hen zou hebben gehad of op welke wijze deze handelswijze van invloed zou zijn geweest op de bestreden beslissingen. Aan de bestreden beslissingen kleeft dan ook geen substantiële onregelmatigheid die door de Raad niet kan worden hersteld.

Verzoekers wijzen in hun verzoekschrift op tolkproblemen, doch de Raad merkt op dat verzoekers noch hun advocaat tijdens de persoonlijke onderhouden enige opmerkingen maakten over de aanwezige tolk of mogelijke vertaalproblemen. Indien verzoekers van mening waren dat de aanwezige tolk "*niet optimaal*" vertaalde kon immers redelijkerwijze worden verwacht dat zij hierover reeds enige opmerkingen zouden maken gedurende de persoonlijke onderhouden, wanneer hen gevraagd werd of zij de tolk goed begrepen hadden, *quod non*. De Raad merkt verder op dat, met uitzondering van het verweer in het verzoekschrift inzake vertaalproblemen bij de vragen over overstromingen in verzoekers regio van herkomst, waarvan hieronder zal blijken dat dit niet kan aanvaard worden als dienstig verweer (zie *infra*), verzoekers in hun verzoekschrift stellen dat zij "*niet een per een naar het gehoorverslag [gaan] verwijzen en fouten verbeteren*". Dergelijk gebrek aan interesse in hun verzoek om internationale bescherming laat enkel toe om vast te stellen dat verzoekers' beroep tegen de weigeringsbeslissing in hun verzoek om internationale bescherming niet steunt op ernstige grieven wat de aangehaalde vertaalproblemen tijdens de persoonlijke onderhouden betreft. Gelet op wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat verzoekers' verweer inzake vertaalproblemen tijdens de persoonlijke onderhouden een blote *post factum* bewering betreft die aldus niet kan worden aanvaard.

Na lezing van het administratief dossier treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over hun voorgehouden verblijf in het dorp Arghan, in het district Chark in de provincie Logar in Afghanistan tot aan hun vertrek naar België, gelet op verzoekers lacunaire kennis inzake (i) de presidentsverkiezingen van 2014 in zijn regio, (ii) de districtschef in zijn district, (iii) Mullah Bashir, een invloedrijk persoon in zijn regio, (iv) terreurgroepen in zijn regio, waaronder (a) het Haqqani-netwerk, (b) de aanwezigheid van IS en de aanval die zij uitvoerden op een schijn in zijn regio, (iii) de sluiting van scholen door de taliban in zijn regio, (v) talibanstrijders in zijn regio, (vi) recente veiligheidsincidenten in zijn regio, (vii) incidenten met buitenlanders in zijn regio en (viii) overstromingen in zijn regio. Het verweer in het verzoekschrift is niet van die aard om afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissingen.

Verzoekers trachten de vaststellingen in de bestreden beslissingen inzake verzoekers lacunaire kennis immers te minimaliseren door te verwijzen naar hun laaggeschoold profiel en hun gezondheidstoestand. In deze merkt de Raad vooreerst op dat verzoekers verklaringen over zijn analfabetisme klemmen met de handtekening waarmee hij de documenten bij aanvang van de procedure heeft ondertekend, hetgeen afbreuk doet aan verzoekers verklaringen over zijn scholing. Hoe dan ook merkt de Raad op dat zelfs van een persoon met beperkte scholing redelijkerwijze kan worden verwacht dat deze doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met zijn beweerd regio van herkomst. De Raad benadrukt dat een beperkte scholing niet inhoudt dat verzoekers inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of verzoeker zou verhinderen zijn directe omgeving en leefwereld te omschrijven. De Raad merkt bovendien op dat in de bestreden beslissingen terecht werd geoordeeld dat "*U verklaart steeds buitenshuis op straat als schoenmaker te hebben gewerkt, van 's morgens tot 's avonds (CGVS1 H.G.D., p. 7). Er mag dan ook worden verwacht dat u ruimschoots op de hoogte zou zijn van de belangrijkste gebeurtenissen, de grootste incidenten en de voornaamste personen die een invloed hadden op de veiligheidssituatie de jaren voor uw vertrek uit Afghanistan, op 25 akrib 1394 Afgaanse kalender, omgerekend 16 november 2015 Gregoriaanse kalender (verklaring DVZ, d.d. 06/04/2016, vraag 31). Niets is echter minder waar.*"

Wat verzoekers gezondheidstoestand betreft, merkt de Raad op dat verzoekers in hun aanvullende nota een psychologisch attest neerleggen van 5 maart 2019 waarin op erg summiere wijze wordt gesteld dat verzoeker geheugenproblemen heeft, doch uit het attest kan niet blijken op basis van welke onderzoeken dergelijke diagnose werd gesteld, noch geeft het attest enige informatie over de aard van deze geheugenproblemen of de ernst van de problematiek. Hieruit kan aldus niet worden afgeleid dat verzoekers mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker toont door het louter neerleggen van dit attest niet aan dat hij tijdens de persoonlijke onderhouden moeilijkheden zou hebben gehad op cognitief niveau, laat staan dat deze moeilijkheden een verklaring kunnen bieden voor het geheel van de in de bestreden beslissingen aangehaalde tegenstrijdigheden.

Waar verzoekers verder nog verwijzen naar het laaggeschoold profiel en de gezondheidstoestand van verzoekster, merkt de Raad op dat de motieven van de bestreden beslissingen niet zijn gebaseerd op verzoeksters verklaringen, zodat dit verweer irrelevant is ter weerlegging van deze motieven inzake de lacunaire kennis van verzoeker over zijn regio van herkomst.

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift nog aan dat niet van verzoeker kan worden verwacht dat hij op de hoogte is van (i) terreurgroeperingen, (ii) de dood op buitenlandse soldaten of (iii) talibanstrijders in zijn regio omdat hij geen overheidsmedewerker maar schoenmaker is, er in zijn provincie Logar veel buitenlandse soldaten aanwezig zijn en er tevens dagelijks gevechten plaatsvinden waarbij taliban of soldaten werden gedood, zodat dergelijke incidenten geen *“aandacht trekkend nieuws”* meer zijn. De Raad verwijst vooreerst naar voorgaande vaststellingen met betrekking tot verzoekers profiel. De Raad herhaalt dat van verzoeker, die verklaarde van zijn geboorte tot zijn vertrek naar België in het district Chark in de provincie Logar in Afghanistan te hebben gewoond en aldus de vele veiligheidsincidenten in zijn regio heeft meegemaakt, weldegelijk de kennis kan worden verwacht waaruit blijkt hij tot aan zijn vertrek naar België in zijn voorgehouden regio van herkomst heeft verbleven. Aldus kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken inzake recente veiligheidsincidenten in zijn regio van herkomst. Verzoeker biedt met zijn verweer dat er dagelijks gevechten en incidenten plaatsvinden in Logar geenszins een afdoende verklaring voor het geheel van de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen waaruit genoegzaam blijkt dat verzoekers kennis over de recente veiligheidssituatie in zijn vermeende regio van herkomst lacunair is.

Verzoekers wijzen in hun verzoekschrift er nog op dat verzoeker niet gezien heeft dat andere mensen gingen stemmen in hun dorp bij de presidentsverkiezingen van 2014 en dat het onredelijk is om van hem te verwachten kennis te hebben van wat zich in andere dorpen voorgedaan heeft. De Raad merkt echter op dat van verzoeker een voldoende doorleefde en met objectieve informatie overeenstemmende kennis van zijn regio kan worden verwacht. Aldus is het geheel niet aannemelijk dat verzoeker gedurende de persoonlijke onderhouden verklaarde dat *“in heel Chark kon niemand stemmen”* en verder stelde dat de overheid geen stembureaus kon inrichten in zijn district omdat het *“onder de macht van opstandelingen”* is en *“overheid kan niet naar die plaatsen komen”* (administratief dossier H.G.D., Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 10, p. 10-11; Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 6, p. 13), hoewel uit de beschikbare landeninformatie (administratief dossier H.G.D., Landeninformatie, stuk 23, nr. 4) blijkt dat er in verzoekers eigen dorp en in omliggende dorpen stembureaus werden opgericht en dat meer dan 2000 mensen in de omliggende dorpen Dabar en Qala-e-Naw hun stem hebben uitgebracht. Verzoekers verklaringen hierover zijn dan ook duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar doch tegenstrijdig met de in het administratief dossier beschikbare objectieve informatie over zijn regio, zodat deze vaststellingen wel degelijk afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van verzoekers' voorgehouden verblijf in hun vermeende regio van herkomst tot aan hun vertrek naar België.

De Raad merkt verder nog op dat het verweer in het verzoekschrift dat verzoeker gevraagd werd naar de grootste overstroming in zijn regio van herkomst, hoewel dit niet kan blijken uit de notities van het persoonlijk onderhoud, geenszins een afdoende verklaring biedt voor verzoekers lacunaire kennis inzake recente overstromingen in zijn regio. De Raad wijst op de notities van het tweede persoonlijk onderhoud waaruit genoegzaam blijkt dat verzoeker verklaarde *“Ooit overstromingen geweest? 12 jaar geleden herinner ik me. Dat was de laatste? In onze regio was dat de laatste, over heel logar weet ik niet, Vernietigde plaatsen en huizen. Recentelijke? Nadien niet meer. Ik heb overstroming dat er 6/7 jaar geleden een gebeurd is. “Ik zei ongeveer”* (administratief dossier H.G.D., Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 11). Zelfs indien verzoeker initieel naar de grootste overstroming in zijn regio werd gevraagd, blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud genoegzaam dat verzoeker nadien werd bevraagd over recentere overstromingen in zijn regio, waarbij hij uitdrukkelijk werd bevraagd over een overstroming die 6 of 7 jaar geleden plaatsvond.

Verzoeker verklaarde hierop louter *"ik zei ongeveer"*, doch de Raad merkt op dat hieruit genoegzaam blijkt dat verzoeker zijn antwoorden aanpast naargelang de vragen van de *protection officer*. De Raad acht het immers niet aannemelijk is dat verzoeker zou verklaren dat de laatste of de grootste overstroming in zijn regio twaalf jaar geleden plaatsvond, terwijl uit de landeninformatie beschikbaar in het administratief dossier (administratief dossier H.G.D., Landeninformatie, stuk 23, nr. 10) blijkt dat deze plaatsvond zeven jaar voor het persoonlijk onderhoud in 2011, hetgeen een dergelijk significant verschil betreft dat niet verklaard noch verschoond kan worden door de vaststelling dat verzoeker reeds tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij de periode niet exact kon zeggen. Dit geldt temeer nu hiervoor reeds is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers ongeschoold profiel. De bestreden beslissingen oordeelden dan ook terecht dat dergelijke vaststellingen verder afbreuk doen aan verzoekersverklaringen over hun voorgehouden verblijf in hun vermeende regio van herkomst tot aan hun vertrek naar België.

De motivering van de bestreden beslissingen is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

"In casu werd vastgesteld dat er geen geloof wordt gehecht aan uw verblijf in Charkh, provincie Logar tot uw komst naar België."

U verklaart steeds buitenshuis op straat als schoenmaker te hebben gewerkt, van 's morgens tot 's avonds (CGVS1 H.G.D., p. 7). Er mag dan ook worden verwacht dat u ruimschoots op de hoogte zou zijn van de belangrijkste gebeurtenissen, de grootste incidenten en de voornaamste personen die een invloed hadden op de veiligheidssituatie de jaren voor uw vertrek uit Afghanistan, op 25 akrah 1394 Afghaanse kalender, omgerekend 16 november 2015 Gregoriaanse kalender (verklaring DVZ, d.d. 06/04/2016, vraag 31). Niets is echter minder waar.

Vooreerst is het zeer opmerkelijk dat u beweert dat de bewoners van Charkh tijdens de presidentsverkiezingen van 2014, een jaar voor uw vertrek, hun stem nergens in uw district konden uitbrengen. U beweert zelfs dat het niet de bedoeling was dat er in uw district stembureaus opgericht zouden worden, omdat het volledige district in handen is van de opstandelingen (CGVS1 H.G.D., p. 10-11; CGVS2 H.G.D., p. 13). Geconfronteerd met de vaststelling dat er zelfs werd gestemd in Dabar, een dorp door u beschreven als 35/40 minuten wandelen van uw dorp, en in het door u gekende Qala Naw, zegt u dat dit niet mogelijk is en u dat niet heeft gezien (CGVS2 H.G.D., p. 8 & 13). Het betreft hier de presidentsverkiezingen van mei 2014, anderhalf jaar voor uw zogenaamde vertrek uit Charkh. Bovendien toont informatie aan dat er ook in de kliniek van uw eigen dorp een stembureau voorzien was. Er is echter geen informatie beschikbaar of deze geopend was of niet. Doch is het uiterst frappant dat u verklaart dat er zelfs niet aan gedacht werd om een stembureau in te richten in uw regio en al zeker niet dat er een geopend werd, terwijl de objectieve informatie toegevoegd aan het dossier duidelijk het tegendeel aantoonst.

Opmerkelijk is ook uw uiterst gebrekkige kennis over de personen en groeperingen die de laatste jaren de veiligheidssituatie in uw regio mee hebben bepaald.

U kent weliswaar de naam van uw districtschef, Abdul Khalil Karman, maar meer over deze persoon schijnt u niet te weten. Zo is het niet aannemelijk dat u over deze persoon geen bijkomende informatie kunt geven, terwijl hij enkele jaren de chef van Charkh was (CGVS2 H.G.D., p. 6-7). U weet niet tot welke etnie hij behoort en weet zelfs niet of deze overheidsfunctionaris ooit gewond is geraakt en werd gehospitaliseerd naar aanleiding van een aanslag uitgevoerd door de taliban. Nochtans raakte Abdul Khalil Karman eind 2013 nog gewond toen een mortiergranaat de districtshoofdkantoren raakten in Charkh. U erkent dat er veel aanslagen plaats vonden in uw district, zoals op konvooien, maar dat het districtshuis daarbij ooit beschadigd werd, is u totaal onbekend (CGVS2 H.G.D., p. 7). Geconfronteerd met de vaststelling dat het vreemd is dat u niet weet dat de districtschef gewond geraakte en het districtshoofdkantoor beschadigd werd, zegt u dat het districtscentrum een uur van jullie huis ligt. Er mag echter verwacht worden dat een succesvolle aanval op de hoogste overheidsfunctionaris uit uw district als een lopend vuurtje rond zou zijn gegaan in uw district, en u dus zeker ter oren moet zijn gekomen gezien uw werkzaamheden als schoenmaker op straat. Een andere invloedrijke figuur kent u dan weer helemaal niet. Gevraagd naar de persoon mullah Bashir linkt u deze aan de taliban, terwijl het net om een overheidsfunctionaris gaat die werkzaam was voor de High Peace Council en door de taliban in 2013 in uw district gedood werd op weg naar huis (CGVS2 H.G.D., p. 7-8). Mullah Bashir staat bekend als een invloedrijk persoon uit de provincie Logar en een voorvechter van vrede in uw eigen district. Vreemd dat de naam van deze persoon bij u geen belletje doet rinkelen.

Uw kennis van de verschillende terreurgroepen in Charkh zijn ook niet conform met wat mag worden verwacht van iemand die er tot eind 2014 zou hebben gewoond en gewerkt. Geconfronteerd met het Haqqani-netwerk kunt u deze oppositiegroep weliswaar correct plaatsen, maar het is frappant dat u niet weet dat deze groepering ook in uw eigen district actief was (CGVS2 H.G.D., p. 8). Nochtans werd er in 2013 een commandant gelieerd aan Haqqani samen met twee van zijn kameraden gedood in het door u gekende dorp Qala Naw. De door u gegeven informatie over de passage van IS in uw district strookt evenmin met de objectieve informatie in uw dossier. U beweert namelijk dat strijders van IS slechts eenmaal voet aan de grond hebben gezet in Charkh, toen ze een schrijn in brand hadden gestoken. Nadien vochten ze tegen de taliban en hebben ze uw regio verlaten, zegt u (CGVS2 H.G.D., p. 8-9). De vraag of ze ook de huizen van de inwoners binnen kwamen en bijvoorbeeld tv's vernietigden, beantwoordt u negatief en zegt u dat enkel leden van de taliban de huizen doorzochten (CGVS2 H.G.D., p. 9). Informatie toont echter aan dat leden van IS nog voor ze de schrijn in brand hadden gestoken de huizen van bewoners binnen kwamen om er hun tv's, cassetterecorders, antennes en andere huishoudartikelen te vernietigen. Nog voor ze de schrijn in brand hadden gestoken, was het ook in de hoofdbazaar van Charkh tot een gevecht gekomen tussen de taliban en IS, waarbij de talibancommandant Abdul Ghani gedood werd. Het is verwonderlijk dat u niet gehoord zou hebben van deze gebeurtenissen, noch van een talibancommandant genaamd Abdul Ghani (CGVS2 H.G.D., p. 8-9). Hoewel u op de hoogte bent van de aanval op de bekende schrijn, legt u er toch vreemde verklaringen over af die niet stroken met de informatie in het dossier. Gevraagd naar de naam van de schrijn zegt u dat deze Somaya heet (CGVS2 H.G.D., p. 12), terwijl de media spreken van de Khwaja Ali schrijn. Geconfronteerd met de naam Khwaja Ali beweert u dat dit de tweede benaming van dezelfde schrijn is, wat vreemd klinkt. Wat er ook van zij, het moment van de aanval op een van de meest historische schrijnen van uw regio schat u evenwel foutief in. Gevraagd naar de periode van het jaar dat de schrijn aangevallen werd zegt u het zich niet meer te herinneren of het nu de derde of de vierde maand was omdat uw echtgenote toen ziek was en u naar de kliniek moest (CGVS2 H.G.D., p. 12). In werkelijkheid werd deze schrijn de laatste maand van 1393 in brand gestoken, slechts acht maanden voor uw vertrek uit Charkh. Tot slot laat ook uw kennis over de taliban de laatste jaren voor uw vertrek te wensen over. U heeft het over de taliban die twee meisjesscholen in brand zouden hebben gestoken, acht maanden of een jaar voor uw vertrek (CGVS2 H.G.D., p. 9). Enkel meisjes tot tien of elf jaar zouden naar die scholen kunnen gaan zijn. Oudere meisjes konden al niet meer gaan sinds het tijdperk van de mujahedin zegt u, hun scholen waren lang geleden reeds gesloten. Informatie in het dossier toont echter aan dat de taliban pas vijf maanden voor uw vertrek tientallen meisjesscholen in Charkh en het nabijgelegen Baraki Barak hadden gesloten, waaronder niet enkel lagere scholen, maar ook scholen gericht van graad 6 tot graad 12, voor meisjes dus die tot hun achttiende levensjaar school zouden willen lopen. Op die manier werden in totaal zo'n 3.400 meisjes verbannen van school. Het is verwonderlijk dat uw kennis over de schoolgaande meisjes tot uw vertrek zo foutief is. Uw bewering dat u verantwoordelijkheden had en genoeg zorgen had, gaat niet op. U werkte als schoenmaker op straat in uw dorp, in een orale cultuur als die van Afghanistan mag worden verwacht dat gebeurtenissen van die grootteorde heel snel verspreid werden onder de bevolking.

Ook uw kennis over de personen die de jaren voor uw vertrek streden voor de taliban laat te wensen over. De schaduwgouverneur van uw district op het moment van uw vertrek, maulwali Asadullah, en zijn politiechef qari Sharif zijn u bijvoorbeeld totaal onbekend, net zoals hun bevriende strijders mullah Muzammil, mullah Rahbar, mullah Ahmad en mullah Fazl (CGVS2 H.G.D., p. 11). Dat u nooit zou hebben gehoord van maulwali Asadullah en qari Sharif is frappant. Wanneer u dan wordt gevraagd zoveel mogelijk informatie te geven over door u genoemde talibs als Sanagul en Bashir, slaagt u er evenmin in meer uitleg te geven (CGVS2 H.G.D., p. 8 & 10). Behalve dat het commandanten zijn, wreedaardig zijn en van alles doen, komt u merkwaardig genoeg niet. De vraag wat de door u genoemde Nasrat specifiek op zijn kerfstok heeft staan, kunt u evenmin gericht beantwoorden (CGVS2 H.G.D., p. 8 & 10). U houdt het zeer algemeen op het organiseren van zelfmoordaanslagen en het communiceren dat buitenlanders ongelovigen zijn. U leefde in de regio waar deze mannen de veiligheidssituatie bepaalden. Verwacht mag worden dat u dan ook wat meer specifieke informatie over hen zou kunnen geven.

Ook op basis van andere grote gebeurtenissen die de laatste jaren voor uw vertrek uit Charkh hebben plaatsgevonden kan worden geconcludeerd dat u zich op dat moment niet in Charkh bevond. Gevraagd naar een incident waarbij op één nacht verschillende burgers om het leven waren gekomen verwijst u zelf naar de aanslag van Daesh op het schrijn, hoewel u niet weet of daar burgers bij omkwamen (CGVS2 H.G.D., p. 8). Nochtans kwamen voor uw vertrek bij een nachtelijke aanval in de door u gekende dorpen als Qala Naw en Shash Qala heel wat burgers om het leven in één nacht. De overheid hield het in hun communicatie op opstandelingen, maar inwoners van die regio's spraken onomwonden dat het om burgerslachtoffers ging. Gevraagd of u weet hebt van incidenten in Shash Qala kunt u echter enkel zeggen dat de taliban er ooit een meisjesschool in brand hebben gestoken, meer niet (CGVS1 H.G.D., p. 9 & 10).

Enkele maanden voordien stierven er nochtans zes strijders en hun commandant toen hun eigen zelfmoordvest ontplofte bij de voorbereiding van hun aanslag. Vreemd dat u deze incidenten niet linkt aan Shash Qala, wanneer daarnaar wordt gepeild. U weet zelfs ook niet of er ooit veel talibs omgekomen zijn bij één grote operatie in uw district (CGVS2 H.G.D., p. 10). Het enige dat u zich herinnert over zo'n incident is een van tien jaar geleden, in het nabijgelegen district Baraki Barak.

Opmerkelijk is ook dat u negatief antwoord op de vraag of er ooit buitenlanders gedood en gevangen genomen zijn in Charkh (CGVS2 H.G.D., p. 8). In 2010, vijf jaar voor uw vertrek, raakten echter twee Amerikaanse soldaten vermist in uw regio, waarbij al snel het levenloze lichaam van één ervan gevonden werd in uw district. De internationale coalitie verspreidde ook onmiddellijk flyers en organiseerden een grote zoekactie om hun verdwenen soldaten te vinden. Het is frappant dat u dit allemaal niet zou gehoord hebben, indien u er daadwerkelijk zou hebben gewoond op dat moment (CGVS2 H.G.D., p. 8). Evenmin heeft u weet van de dood van een vertaler van de buitenlandse troepen, toen hij samen met vier soldaten van het Afghaanse leger gedood werd een viertal jaar voor uw vertrek uit Afghanistan. Deze personen kwamen om tijdens een explosie op hun checkpost. De toenmalige districtchef Abdul Ghayas Malakzai zegt u evenmin iets (CGVS2 H.G.D., p. 8 & 11).

Ook tekenend voor uw gebrekkige kennis over de recente gebeurtenissen in Charkh is uw verklaring dat de laatste grote overstroming dateert van maar liefst twaalf jaar geleden. U benadrukt dat er nadien geen grote overstroming meer zou hebben plaatsgevonden (CGVS2 H.G.D., p. 11). Geconfronteerd met de objectieve informatie die werd toegevoegd aan het dossier waaruit blijkt dat er in 2011, dus amper vier jaar voor uw vertrek of zeven jaar voor uw persoonlijk onderhoud, nog een overstroming heeft plaatsgevonden waarvan uw district Charkh een van de grootst getroffen regio's was, zegt u dat u ongeveer twaalf jaar had gezegd. Vanzelfsprekend is dit niet ernstig. Ook over het moment van deze overstroming legt u foutieve verklaringen af. U beweert dat deze overstroming, ook al zegt u het niet te weten, wellicht in de herfst of winter plaats moet gevonden hebben wanneer het weer koud is (CGVS2 H.G.D., p. 12). In werkelijkheid werden in augustus, in de zomer dus, de vruchtdragende velden vernietigd."

Waar verzoekers in hun verzoekschrift nog aanvoeren dat zij meerdere correcte antwoorden hebben gegeven op de vragen over hun regio van herkomst merkt de Raad vooreerst op dat zij deze zaken niet *in concreto* toelichten en dat hoe dan ook dergelijk verweer geen afbreuk kan doen aan het geheel van voorgaande vaststellingen die de Raad genoegzaam toestaan te doen besluiten dat verzoekers hun voorgehouden verblijf in hun vermeende regio van herkomst tot aan hun vertrek naar België niet aannemelijk maken.

Verzoekers' verwijzing in het verzoekschrift naar hun vrees voor vervolging door de taliban kan niet dienstig worden aanvaard. De Raad herhaalt dat verzoekers hun voorgehouden verblijf in hun vermeende regio van herkomst, het dorp Arghan, in het district Chark in de provincie Logar tot aan zijn vertrek naar België niet aantonen. Hierdoor kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die er zich zouden hebben afgespeeld.

De door verzoekers neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande. De door verzoekers neergelegde taskara in hoofd van verzoeker kan louter verzoekers identiteit en herkomst uit Logar bevestigen, doch hieruit kan niet blijken dat verzoekers tot aan hun vertrek naar België in deze regio hebben verbleven. Wat de door verzoekers neergelegde dreigbrief van de taliban betreft, wijzen de bestreden beslissingen terecht op objectieve informatie (administratief dossier H.G.D., Landeninformatie, stuk 23, nr. 20; administratief dossier H.F., Landeninformatie, stuk 18, nr. 20), met name de "COI Focus: Afghanistan. Corruptie en valse documenten" van Cedoca van 21 november 2017, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten, waaronder ook dreigbrieven, vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht. Dergelijke vaststelling doet afbreuk aan de bewijswaarde van de door verzoeker neergelegde dreigbrief.

Wat de door verzoekers neergelegde medische en psychologische attesten betreft, wijst de Raad erop dat uit deze attesten kan blijken dat verzoekster hartproblemen heeft en medicijnen moet innemen, dat verzoekers zoon lactose-intolerant is en dat verzoekers alsook hun zoon psychologische problemen hebben die nog worden versterkt door het feit dat hun procedure tot het bekomen van internationale bescherming nog lopende is. Na lezing van deze attesten is de Raad echter van oordeel dat hieruit niet blijkt dat verzoekers omwille van hun gezondheidstoestand een gegronde vrees voor vervolging koesteren bij een terugkeer naar Afghanistan, temeer daar uit het voorgaande is gebleken dat zij geen zicht bieden

op hun verblijfplaatsen en aldus hun levensomstandigheden voor hun vertrek naar België. Verder merkt de Raad nog op dat dergelijke attesten geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin verzoekers of hun zoon hun fysieke en psychische problemen opliepen. Een arts of psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan.

Het door verzoekers geciteerde arrest van de Raad, nog daargelaten de vaststelling dat het niet “*volledig van toepassing is in hun situatie*”, is niet dienstig omdat dergelijke arresten geen precedentenwerking hebben.

De door verzoekers in het verzoekschrift geciteerde landeninformatie kan niet dienstig in rekening worden gebracht, nu verzoekers in gebreke blijven hun persoonlijke problemen en hun levensomstandigheden voor hun vertrek naar België aannemelijk te maken en deze aldus aan de algemene informatie te verbinden.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekers tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoekers leven (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Gelet op het feit dat verzoekers hun recente herkomst uit Arghan, in het district Chark in de provincie Logar in Afghanistan niet aannemelijk maken, maken zij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie aldaar.

Met betrekking tot de vraag of verzoekers bij terugkeer een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit en naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde regio van herkomst niet volstaan.

Het is immers in de eerste plaats aan verzoekers om tijdens de procedure tot het bekomen van internationale bescherming hun recente herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekers hierin manifest falen. Het komt de Raad niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van verzoekers voor de komst naar België, noch over het element of verzoekers afkomstig zijn uit een regio waar geen risico aanwezig is, te meer verzoekers op dit punt uitdrukkelijk en herhaaldelijk werden aangesproken tijdens de persoonlijk onderhoud en dus veelvuldig de kans hebben gekregen de nodige relevante elementen aan te brengen (administratief dossier H.G.D., Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 10, p. 2; Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 6, p. 2, 13; administratief dossier H.F., Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 6, p. 3).

De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoekers zelf menen dat er in Afghanistan geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekers vragen *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP